

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla dr. Szűcs Imre Zoltán ügyvéd által képviselt I. rendű és II. rendű felpereseknek a Koblenz Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. november 16. napján kelt 25.G.41.642/2010/9. számú ítélete ellen az alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a kiegészítéssel hagyja helyben, hogy kötelezi az I. rendű felperest 1.710.000,- (Egymillió-hétszáztízezer) Ft, a II. rendű felperest 190.000,- (Egyszázkilencvenezer) Ft 15 napon belül az alperes részére történő megfizetésére.

A Fővárosi Bíróság mint Cégbíróság megkeresésére vonatkozó rendelkezését mellőzi azzal, hogy a jogerős ítéletet az elsőfokú bíróság útján megküldeni rendeli a Fővárosi Bíróság mint Cégbíróság részére a szükséges intézkedések megtétele céljából.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek egyetemlegesen 187.500,- (Egyszáznyolcvanhétezer-ötszáz) Ft másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a **P. Kft.** 2004. november 30-a és december 1-je között hét ingatlant adott el a vele azonos tulajdonosi körrel rendelkező **E. Korlátolt Felelősségű Társaságnak** összesen 42.000.000,- Ft vételárért. A **P. Kft.**-ben az I. rendű felperes a tőzstőke 90 %-át, a II. rendű felperes 10 %-át kitevő üzletrésszel rendelkezett.

A felperesek 2004. december 27-én üzletrész adásvételi szerződést kötöttek az alperessel, amelyben az alperes megvette a felperesek **P. Kft.**-ben meglévő üzletrészeit, amellyel a társaság egyedüli tagjává vált. A 19.000.000,- Ft tőzstőkéjű kft. üzletrészeinek vételárát összesen 1.900.000,- Ft-ban határozták meg, és kijelentették, hogy ez a társaság vagyoni helyzetével, tevékenységével összhangban áll. Az adásvételi szerződés 11. pontjában az eladók tájékoztatták a vevőt arról, hogy a társaság a 2000-es adóévtől kezdődően adóbevallási kötelezettségét semmilyen formában az APEH, illetve egyéb hatóságok irányában nem teljesítette, könyvelése rendezetlen. Ugyanakkor a társaságot semmilyen köztartozás nem terheli, továbbá a házipénztárban, valamint a társaság bankszámláján pénzeszköz nem áll a társaság rendelkezésére. A társaság ingó és ingatlan vagyontárggyal nem rendelkezik, tőzstőkéjét működése során felélte. Az alperes a vételárát megfizette.

A **P. Kft.** nevében az alperes 2005. június 28. napján kezdeményezte a cég felszámolását. 2005. december 5. napján az **E. Kft.**-nek értékesített ingatlanok tekintetében keresetet nyújtott be az ingatlan adásvételi szerződések érvénytelenségének megállapítása iránt. A **P. Kft.** felszámolását a Fővárosi Bíróság 2006. január 31-i kezdőnappal elrendelte. Az ingatlan adásvételi szerződések érvénytelensége iránti perben a keresetet a felszámoló fenntartotta. Az elsőfokon eljáró Fővárosi Bíróság a 2009. szeptember 25. napján kelt 17.G.41.377/2007/55. számú ítéletében megállapította az adásvételi szerződések érvénytelenségét és elrendelte az I. rendű alperes tulajdonjogának törlése mellett az eredeti állapot helyreállítását a perbeli ingatlanok tulajdonjogának visszajegyzésével, melynek tőrésére kötelezte az **E. Kft.** és társai alpereseket. A határozat indokolásában rögzített tényállás szerint valamennyi ingatlan adásvételi szerződésben az ellenérték meghatározásakor a felek utaltak arra, hogy a **P. Kft.** eladó az ingatlan átruházásával törleszt az **E. Kft.** vevő és egyben hitelező felé, figyelemmel a közöttük létrejött és többször módosított hitelkeret magállapodásokon alapuló tartozásra. A Fővárosi Ítéltábla a 2010. július 6. napján kelt 13.Gf.40.110/2010/16. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben helybenhagyta. A perben kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleménye szerint az ingatlanok összértéke az adásvételi szerződések megkötésének időpontjában 195.000.000,- Ft volt.

A felperesek a 2010. szeptember 7. napján benyújtott és az eljárás során módosított keresetükben kérték, hogy a bíróság a Ptk. 210. § (3) bekezdése és 235. § (1) bekezdése alkalmazásával állapítsa meg, hogy a felperesek és az alperes között 2004. december 27-én megkötött üzletrész adásvételi szerződés érvénytelen. Kérték az eredeti állapot helyreállítását, ennek megfelelően az I. rendű felperes 17.100.000,- Ft névértékű, a tőzstőke 90 %-át kitevő üzletrészenek és a II. rendű

felperes 1.900.000,-Ft névértékű, a törzstőke 10 %-át kitevő üzletrészenek a P. Kft.-ben történő helyreállítását az alperes üzletrészenek törlése mellett.

Keresetüket arra alapították, hogy az üzletrész adásvételi szerződés megkötésekor a felek kölcsönösen tévedésben voltak ugyanabban a lényeges körülményben, nevezetesen, hogy a társaság ingatlan vagyonnal nem rendelkezik. Ennek megfelelően határozták meg az üzletrészek vételárát, összhangban a szerződés 11. pontjában írt vagyoni helyzettel. Ilyen tartalommal a felek nem kötötték volna meg a szerződést, ha tudják, hogy a társaság közel 200.000.000,- Ft értékű ingatlanvagyonnal rendelkezik. Az alperesi védekezésre tekintettel előadták, hogy a tévedésüket az ingatlan adásvételi szerződések érvénytelenségének megállapítására irányuló perben született jogerős ítéletről való tudomásszerzéssel ismerték fel, melynek időpontja 2010. július 6. napja. Ekkor vált nyilvánvalóvá, hogy a szerződések a megkötésük időpontjára visszaható hatállyal érvénytelenek. Hivatkoztak a Ptk. 236. § (2) és (3) bekezdéseire, valamint a 326. § (2) bekezdésére, az elévülés nyugvásának szabályaira.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperesek perköltségben való marasztalását kérte.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a kereset elkésztett, mivel azt a felperesek a Ptk. 236. § (1) bekezdésében meghatározott egy éven túl terjesztették elő. Az ingatlan adásvételi szerződések érvénytelenségének megállapítására irányuló perről, annak megindításától fogva tudomásuk volt, az a körülmény, hogy a jogerős ítéletet 2010-ben vették kézhez, nem befolyásolja a tudomásszerzésüket. Az alperes álláspontját támasztja alá az abban a perben hozott elsőfokú ítélet 9. oldalának második bekezdése is, amely szerint az ingatlan adásvételi szerződéseket szerkesztő ügyvéd az értékaránytalanság tényéről az ügyletkötéskor a feleket tájékoztatta. Mindezek alapján valótlanul állítják a felperesek, hogy az üzletrészek átruházásakor tévedésben lettek volna, hiszen számolniuk kellett azzal, hogy az adásvételi szerződések megtámadása és érvénytelensége esetén az ingatlanok tulajdonjoga a társaságra visszaszáll, ezáltal azok az üzletrészt megszerző félre lehetnek. Ez a felperesek „rizikója” volt. Érdemben előadta, hogy valójában a felperesek a céget napokkal az eladás előtt tisztességtelenül kiűritették, ezért a felek tévedésben nem lehettek. A későbbi körülményeket nem lehet visszamenőleg alkalmazni a szerződés időpontjára.

Az elsőfokú bíróság a 2010. november 16. napján kelt 25.G.41.642/2010/9. számú ítéletében megállapította, hogy a felek között 2004. december 27. napján létrejött üzletrész adásvételi szerződés érvénytelen. Az ítélet jogerőre emelkedését követően megkeresni rendelte a Fővárosi Bíróságot mint Cégbíróságot az alperes tagi bejegyzésének törlése és a felperesek tagságának visszajegyzése iránt a P. Kft. „f.a” társaságban. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felpereseknek egyetemleges 489.000,- Ft perköltséget.

Határozata indokolásában megállapította, hogy a kereset kapcsán azt kellett vizsgálnia, hogy fennállt-e a szerződő felek közös téves feltevése a szerződés megkötésének időpontjában, illetve, hogy a téves feltevés lényeges szerződéses körülményt érintett-e. Megállapította, hogy a felek között üzletrész adásvételi

szerződés jött létre olyan társaság üzletrészeire nézve, amelyről a felek a szerződésben rögzítették, hogy ingatlanvagyonnal nem rendelkezik, mivel azt korábban elidegenítette. Jogerős bírói ítélet azonban megállapította, hogy az ingatlanokra kötött adásvételi szerződések érvénytelenek, és visszaállította az eredeti állapotot, azaz a P. Kft. „f.a” ingatlanokon fennálló tulajdonjogát. A Ptk. 235. § (1) bekezdése alapján a megtámadott szerződés a megkötésének időpontjára visszaható hatállyal válik érvénytelenné. Ebből az következik, hogy a peres felek között létrejött üzletrész adásvételi szerződés időpontjában a társaság - a felek szerződéses megállapításával ellentétben - valójában rendelkezett ingatlanvagyonnal. A peres felek tehát abban a közös téves feltevésben voltak a szerződés megkötésekor, hogy a társaságnak nincs ingatlanvagyon. Az ingatlanok összértéke nem vitatottan meghaladta a 190.000.000,-Ft-ot, amely a törzstőkéhez és az üzletrészek vételárához képest is jelentős összegnek tekinthető, alapvetően érinti a társaság piaci értékét, ezért a szerződés megkötése szempontjából is lényeges körülménynek minősül.

Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy a felperesek a követelésüket a törvényben megszabott határidőn belül érvényesítették, az egyéves határidő tévedés esetén a tévedés felismerésekor kezdődik. A felperesek akkor ismerhették fel a közös tévedés tényét, amikor az ingatlan adásvételi szerződések érvénytelenségét a bíróság jogerősen megállapította. Eddig az időpontig ugyanis az üzletrész adásvétel tárgyát képező társaság valós ingatlanvagyonáról a felek nem rendelkezhetek tudomással, hiszen a társaság könyvelése és az ingatlan-nyilvántartás a szerződésben rögzített állapotnak felelt meg. Végül utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy a kereset elbírálása szempontjából nincs jelentősége annak, hogy milyen indokai, motivációi voltak az ingatlanok eladásának a P. Kft. részéről, ezért az erre irányuló alperesi védekezést érdemben nem vizsgálta. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett azzal, hogy az ügyvédi munkadíjat a ténylegesen elvégzett munka mennyisége és az ügy bonyolultsága alapján állapította meg.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését- érdemben megváltoztatását - és a kereset elutasítását kérte elégettség miatt. Másodlagosan, amennyiben a másodfokú bíróság a keresetet nem utasítja el, úgy az elsőfokú ítélet kiegészítését kérte annyiban, hogy az eredeti állapot helyreállítása körében rendelkezzen az üzletrész vételárának visszafizetésére vonatkozó felperesi kötelezésről is.

Kérelmében az elsőfokú eljárásban a kereset elégettsége tekintetében előadott védekezését tartotta fenn. Hangsúlyozta, hogy a felperesek az ingatlan adásvételi szerződések érvénytelenségére irányuló perről, annak megindításától fogva tudtak. A szerződéskötéskor eljáró ügyvéd tájékoztatása alapján számítaniuk kellett arra, hogy adott esetben a szerződések érvénytelenek lehetnek. Ez akár úgy is tekinthető, mintha az üzletrész átruházás egyben egy bizonytalan követelés átruházása is lett volna. A megtámadási határidő kezdete a felismerés kezdete, de a felismerés nem az ítélet jogerőre emelkedésének időpontjával azonos. Ha a per kimenetelében bizonytalanok is voltak, a felismerés legkésőbb a szakvélemény megismerésekor, illetve az elsőfokú ítélet kihirdetésekor megtörtént, a jogerő

kérdése a felismerés szempontjából közömbös. Miután a perben jogi képviselővel jártak el, a felismeréshez szükséges szakértelem is biztosított volt. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban előadott, a társaság kiürítésére vonatkozó előadását is. Felhívta a figyelmet arra, hogy az ingatlanok adásvételi szerződésének kelte és az üzletrész átruházási szerződés kelte között igen rövid idő telt el. Az a körülmény, hogy a P. Kft. iratai a cég eladása előtt „elvesztek”, ugyancsak azt erősíti meg, hogy a felperesek nem voltak tévedésben. Az üzletrész átruházási szerződést követően a változást a cégbíróság a cégjegyzékbe bejegyezte, a felperesek a végzés közzétételétől számított 30 napon belül azt nem támadták meg. A felperesek az ingatlanokkal kapcsolatos per megindításakor már felismerhették a „tévedésüket”, mégsem tettek lépéseket az üzletrész átruházási szerződés megtámadása tárgyában. Alperes álláspontja szerint a helyes út az lett volna a felismeréskor, ha az üzletrész átruházási szerződést megtámadják, és legfeljebb az ingatlanokra vonatkozó per befejezéséig kérik annak felfüggesztését. Az elsőfokú bíróság a felismerés kezdetére vonatkozóan téves következtetést vont le.

Amennyiben az alperes álláspontját a másodfokú bíróság nem osztaná, úgy a jogerős ítélet alapján a társaság üzletrészéhez fűződő tulajdonosi jogok visszaszállnak a felperesekre, ahogyan az ügyvezetői jogosítványok is. Ez azt jelenti, hogy a felszámoló felé az eredeti ügyvezetőnek kell elkészítenie a zárómérleget és leltárt, valamint átadnia a vagyont a Cstv. szerinti iratokkal.

A felperesek a fellebbezési ellenkérelmükben a másodlagos fellebbezési kérelem teljesítését nem ellenezték, mivel az üzletrészek vételárának tőke összege az alperesnek visszajár, melyet készek visszafizetni, és a teljesítésben elől járni, ha a másodfokú bíróság erre a felpereseket kötelezi. Kérték erre tekintettel, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a kiegészítéssel hagyja helyben, hogy kötelezze a felpereseket 1.900.000,- Ft alperes részére való megfizetésére, mely összegből az I. rendű felperest 1.710.000,- Ft-, a II. rendű felperest 190.000,- Ft terheli.

Miután az elsődleges fellebbezési kérelem kizárólag a kereset elkészttségére hivatkozott, ellenkérelmet is csak e körben nyújtottak be. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság e tekintetében is helyesen állapította meg a tényállást és helyes jogi következtetést vont le az ítéletében.

Az alperesi állásponttal szemben a felperesek nem az alperes által benyújtott és többször módosított keresetből, illetve nem a per megindításával szereztek tudomást az ingatlan adásvételi szerződések érvénytelenségéről, hanem a másodfokú bíróság jogerős ítéletéből, melyet 2010. július 6-án hirdetett ki és a per alperese, az E. Kft. jogi képviselője részére 2010. szeptember 1-jén kézbesített. A jogerős ítélet hiányában a felperesek nem ismerhették fel, hogy az ingatlanra vonatkozó adásvételi szerződések az eredeti állapot helyreállítása következményével a megkötésük időpontjára visszamenő hatállyal érvénytelenek. Ezt joghatás kiváltására alkalmas módon kizárólag a bírósági ítélet mondhatja ki. Csak ennek alapján kereste (kereshette) meg a felszámoló a földhivatalt az ingatlanok tulajdonjogának visszajegyzése érdekében. Az elsőfokú eljárásban a felperesek a tárgyaláson felmutatták az érintett ingatlanok tulajdoni lapjait, amelyeken a felszámoló 2010. október 25-i kérelmei eredményeként láthatók voltak

a jogerős ítéleten alapuló, az eredeti tulajdoni állapot visszaállítására irányuló széljegyek. Téves az az alperesi álláspont, hogy annak van jelentősége, hogy a felperesek tudtak a perről és, hogy a jogerő nem befolyásolta a tudomásszerzésüket. Lényeges körülmény, hogy az E. Kft. alperes mindvégig ellenezte a kereset teljesítését, annak elutasítását kérte, és az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést terjesztett elő, ezért az alperes nem állíthatja, hogy a jelen per felperesei az ingatlan adásvételi szerződések jogerős bírósági ítélettel megállapított érvénytelenségéről 2010. július 6-át megelőzően tudomással bírtak vagy bírhattak volna, és ilyet magáról sem állíthat.

A fellebbezés részben - a másodlagos fellebbezési kérelem tekintetében - alapos.

Az alperes elsődleges fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elkésettség miatt történő elutasítására irányult, és érdemben e körben tartalmazott jogi érvelést is, ennek folytán a fellebbezési ellenkérelem is csak erre vonatkozott. Erre tekintettel a másodfokú bíróságnak csak az elévülési kifogás tárgyában kellett állást foglalnia (Pp. 253. § (3) bek.).

Megállapította, hogy az elsődleges fellebbezési kérelem nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján helytállóan állapította meg, hogy a felperesek a kereseti kérelmüket a törvényben meghatározott határidőn belül nyújtották be.

A Ptk. 326. § (1) bekezdése szerint a megtámadást egy éven belül írásban kell a másik féllel közölni, majd a közlés eredménytelensége esetében haladéktalanul a bíróság előtt érvényesíteni.

A (2) bekezdés a) pontja értelmében a megtámadási határidő a tévedés felismerésekor kezdődik.

A (3) bekezdés kimondja, hogy a megtámadási határidőre az elévülés nyugvásának és megszakadásának szabályai megfelelően irányadók.

A törvényben írt megtámadási határidő elévülési jellegű, ezért helytállóan hivatkoztak a felperesek az elsőfokú eljárás során az elévülésre vonatkozó, a Ptk. 326. § (1) és (2) bekezdéseiben rögzített szabályokra.

A 326. § (2) bekezdése szerint, ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított egy éven belül - egyéves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetében három hónapon belül - a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt vagy abból egy évnél, illetőleg három hónagnál kevesebb van hátra.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési ellenkérelemben írtakat osztotta, amely szerint a felperesek azt, hogy P. Kft. ténylegesen rendelkezik ingatlantulajdonnal - azaz az üzletész átruházási szerződéskor irányadónak vett körülmények meghatározásakor a felek kölcsönösen tévedésben voltak - csak az ingatlan adásvételi szerződések

érvénytelenségét végérvényesen kimondó jogerős bírósági ítélet alapján ismerhették fel.

Tény, hogy attól kezdve, amikor tudomásukra jutott, hogy a **P. Kft.** nevében az alperes az ingatlan adásvételi szerződések érvénytelenségének megállapítása iránti keresetet nyújtott be, számíthattak arra, hogy a kereset eredményre vezethet, azonban mindaddig, amíg jogerős döntés nem született, a jelen eljárásban előterjesztett keresetüket sem tudták volna megfogalmazni, ugyanis az eredeti állapot helyreállításáról rendelkező jogerős ítélet hiányában tényszerűen a tévedés okát meg sem tudták volna jelölni. Szintén helytállóan utalt arra e körben a fellebbezési ellenkérelem, hogy mindeddig a konstitutív hatályú ingatlan-nyilvántartás az üzletrész átruházási szerződésben is rögzített állapotot tartalmazta, azt, hogy a **P. Kft.** az ingatlanokat átruházta, azaz az ingatlanok az **E. Kft.** vevő tulajdonában állnak. Ezért amennyiben el is fogadnánk az alperes arra vonatkozó jogi álláspontját, hogy már az ingatlanokat érintő per megindításakor, illetve a perben beszerzett szakvélemény megismerésekor a felperesek felismerhették a tévedésüket, úgy - a másodfokú bíróság álláspontja szerint - az elévülés nyugvásának szabályai szerint a peres eljárás jogerős befejezéséig menthető okból nem voltak abban a helyzetben, hogy igényüket érvényesítsék.

Mivel jelen esetben egyéves törvényi határidőről van szó, az akadály megszűnésétől - a jogerős ítélet kihirdetésétől - számított három hónapon belül igényüket a Ptk. 326. § (2) bekezdése alapján érvényesíthették.

A felperesek a keresetüket 2010. szeptember 27-én, a 2010. július 6. napján kihirdetett másodfokú ítélettől számított három hónapon belül nyújtották be, ezért keresetük még az alperesi álláspont elfogadása esetén sem késett el.

A másodlagos fellebbezési kérelem - figyelemmel a Ptk. 237. § (1) bekezdésére - megalapozott, annak teljesítését a felperesek sem ellenezték. Az eredeti állapot helyreállítása értelemszerűen magában foglalja a vételár visszafizetési kötelezettséget is a felperesek részéről, annak összege, illetve az alperes által történő megfizetése a felek között nem volt vitás. Az alperes a fellebbezésében kamatkövetelést a felperesekkel szemben nem támasztott, ezért figyelemmel a Pp. 3. § (1) bekezdésére és 215. §-ára a másodfokú bíróság a felpereseket késedelmi kamat fizetésére nem kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete rendelkező részében megkeresni rendelte a Fővárosi Bíróságot mint Cégbíróságot az alperes tagi bejegyzésének törlése és a felperesek tagságának visszajegyzése iránt.

A másodfokú bíróság ezt az ítéleti rendelkezést arra tekintettel mellőzte, hogy az e körben kialakult egységes bírói gyakorlat értelmében a cégjegyzékbe bejegyzett adatok alapjául szolgáló okiratokat - így az üzletrész adásvételi szerződést is - mindaddig érvényesnek kell tekinteni, amíg azok érvénytelenségét peres eljárásban a bíróság jogerős ítéletével meg nem állapította. A jogerős ítélet megszületéséig a cég a bejegyzett tagi összetétellel jogszerűen működik, és a tagi összetételt érintő jogerős határozat cégjogi jogkövetkezményei ebből következően csakis a jövőre nézve vonhatók le, melyre vonatkozóan a jogerős határozat alapján a cégnek változásbejegyzési kérelmet kell benyújtania. A cég önkéntes jogkövetésének

hiányában a 2006. évi V. törvény (Ctv.) 76. § (1) bekezdése szerint a cégbíróságnak hivatalból törvényességi felügyeleti eljárást kell kezdeményeznie a társasággal szemben a Ctv. 74. § (1) bekezdés b) pontja alapján, amely szerint törvényességi felügyeleti eljárásnak van helye, ha a cégjegyzékbe bejegyzett adat a bejegyzést követően keletkezett ok miatt törvénysértő.

A fentiekből következik, hogy a bíróság ítélete alapján nincs helye az alperes tagsági jogviszonya visszamenőleges hatályú törlésének és a felperesek tagsági jogviszonya visszajegyzésének. Ezért a Fővárosi Ítéltábla arról rendelkezett, hogy az elsőfokú bíróság útján a jogerős ítéletet megküldi a Fővárosi Bíróságnak mint Cégbíróságnak a Ctv. 76. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írt kiegészítéssel, illetve pontosítással helybenhagyta.

A fellebbezés érdemben nem volt megalapozott, ezért a Pp. 239. §-a és 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú bíróság az alperest a felperesek ügyvédi munkadíjból álló másodfokú költségének megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján határozta meg azzal, hogy a díj az általános forgalmi adót tartalmazza.

Budapest, 2011. év március hó 2. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő